తెల్లచీర దెయ్యం!

వసుంధర

"రాత్రి నేను దయ్యాన్ని చూశాను" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఆ మాట అంటున్నప్పుడు మాటతో పాటు శరీరం కూడా వణికిందతనికి.

సూర్యం అతనివంకే పరిశీలనగా చూసి "అసలేం జరిగిందో చెప్పు!" అన్నాడు.

"సరిగ్గా రాత్రి పన్నెండు గంటలకు...." అని చెప్పబోయి ఆగాడు ప్రతాప్. జరిగింది గుర్తుకు వచ్చిందేమో అతడి కళ్ళలో భయం స్పష్టంగా కనబడింది.

"త్వరగా చెప్పు" విసుగ్గా అన్నాడు సూర్యం.

ప్రతాప్ త్వరగా చెప్పలేకపోయాడు. కాని అతడు చెప్పినదాంట్లో సారాంశం:

నిన్నరాత్రి గదిలో ప్రతాప్ ఒక్కడూ పడుకుని వున్నాడు. ఒక రాత్రివేళ కిటికీ తలుపులు దబదబా బాదిన శబ్దం వినబడింది. ప్రతాప్ ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

కిటికీ తలుపులు అలా బాదబడుతూనే వున్నాయి. ఎవరదీ అని అరిచాడు ప్రతాప్. సమాధానం రాలేదు కానీ కిటికీ దగ్గర చప్పుడు మాత్రం కొద్దిక్షణాలపాటు ఆగి మళ్ళీ ప్రారంభమైంది.

ప్రతాప్‌కు పూర్తిగా నిద్రమత్తు వదలలేదు. చేయి చాపి అందుబాటులో వున్న స్విచ్ నొక్కాడు. గదంతా ప్రకాశవంతమైంది. అప్పుడతనికి కిటికీకి అవతల వున్న ఆకారం ఒకటి కిటికీ అద్దాల్లోంచి కనబడింది. నల్లగా వుందది. ముఖం స్పష్టంగా తెలియడంలేదు. చేతులకు వాడిగోళ్ళున్నాయి. తలమీద ఓ రెండు కొమ్ములు. ఆ ఆకారం తలుపులపై బాదుతూంటే ఆ చేతుల కదలిక అత్యంత భయంకరంగా వుంది.

ప్రతాప్ ఒక్కక్షణం మాత్రం ఆ ఆకారాన్ని చూసి వెంటనే భయంతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు. కొంతసేపటికి శబ్దం ఆగిపోయింది. ప్రతాప్ ధైర్యం తెచ్చుకుని కళ్ళు తెరిచి కిటికీవంక ఓరగా చూశాడు. అక్కడ ఆకారం లేదు. కానీ ప్రతాప్ లైటు ఆర్పలేదు. అతనికి ఓ పట్టాన నిద్రరాలేదు. ఆ ఆకారం దయ్యమని అతడు భావిస్తున్నాడు.

"నువ్వు ధైర్యంచేసి కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి తలుపులు తీసి చూడాల్సింది. దయ్యం అసలు కథ బయటపడేది" అన్నాడు సూర్యం.

"దూరాన్నించి చూశాను కాబట్టి గుండె వేగంగా కొట్టుకోవడంతో సరిపోయింది. అదే దగ్గర్నించైతే గుండె కొట్టుకోవాల్సిన అవసరమే ఉండేదికాదు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"చాలా బాగుంది. నా దగ్గరంటే అన్నావు కానీ

ఈ దయ్యం సంగతిం కెవరికీ చెప్పకు. నిన్నెవరైనా ఆట పట్టించగలరు" అన్నాడు సూర్యం.

"అయితే నా కథను నువ్వు నమ్మడంలేదా?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"కథల నెవరైనా విని ఆనందిస్తారు కాని నమ్ముతారా?" అన్నాడు సూర్యం.

"నువ్వు నమ్మినా నమ్మకపోయినా ఈ రోజు నాకో సాయం చేయాలి" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అడుగు——"

"ఈ రాత్రికి నువ్వు నా గదిలో సాయం పడుకోవాలి" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏడిసినట్లుంది. మామూలుగా అయితే ఒప్పుకునే వాణ్ణేమో కాని ఇంత చచ్చు కారణానికి మాత్రం నా సాయం కావాలంటే ఒప్పుకోను...." అని ప్రతాప్ ముఖం చూసి ఆగిపోయాడు సూర్యం. అతడి ముఖం అత్యంత దయనీయంగా వున్నది. "ప్రతాప్ నువ్వు నిజంగా భయపడుతున్నావా?" అన్నాడు.

"నిన్న జరిగినలాంటి సంఘటన ఈ రోజు కూడా జరిగితే నేనేమైపోతానోనని భయంగా వుంది."

సూర్యం జాలిగా నవ్వి "నువ్విదివరలో ఎన్నడూ హాస్టల్లో ఉండలేదా?" అన్నాడు.

"లేదు——ఏం?"

"హాస్టల్లో ఇలాంటివి సర్వసాధారణం. కొత్త లోకువగా కనిపించేవాళ్ళను ఏడ్పించటంకోసం యిలాంటి ట్రిక్కులు వేస్తుంటారు. లేకపోతే ఈ రోజుల్లో ఇంకా దయ్యాలేమిటి?" అన్నాడు సూర్యం.

"నువ్వు దయ్యాన్ని చూడలేదు కాబట్టి అలా అంటు

న్నావు. చూసాను కాబట్టి నాకు గుండె దడగా ఉంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నా అనుభవం ఒకటి చెప్పనా?" అన్నాడు సూర్యం. చెప్పమనుకుండానే అతడు చెప్పసాగాడు కూడా.

సూర్యం చదువుకునే రోజుల్లో కొత్తగా హాస్టల్లో చేరినప్పుడక్కడ భూతం వుందని కొందరు సీనియర్సు భయపెట్టారుట. సూర్యం పెంకిమనిషి కావడంవల్ల ఆ విషయాన్ని పట్టించుకోలేదు. ఒకరోజు అతను తన గదికి వెళ్ళేసరికి గదిలో వస్తువులన్నీ తలక్రిందులు చేసి ఉన్నాయి. మంచం, పెట్టె, జోళ్ళు, పుస్తకాలు.... ఒకటేమిటి.... మొత్తం అన్నీ తలక్రిందులై వున్నాయి.

సూర్యానికది ఎవరో కొంటెతనంతో చేసిన పనయుంటుందని అనుమానం వచ్చి వస్తువులన్నీ మళ్ళీ యధాప్రకారంగా సర్దేశాడు. కాసేపటికి ఇద్దరు సీనియర్సు అతడి గదిలోకి వచ్చి పలకరించారు. సూర్యం వాళ్ళతో మామూలుగానే మాట్లాడాడు. వాళ్ళు కాసేపు అతడితో అవీ ఇవీ మాట్లాడి భూతం ప్రసక్తి తెచ్చారు.

"భూతాల గొడవొద్దు. నాకు వాటిమీద నమ్మకం లేదు" అన్నాడు సూర్యం.

"అయితే దాని చేష్టలేమీ నీకు అనుభవంలోకి రాలేదా?" అన్నాడు ఓ సీనియర్.

"లేదు" అన్నాడు సూర్యం.

"దాని చేష్టలు చాలా విచిత్రంగా వుంటాయి. ఒకోసారి అది గదిలోని వస్తువులన్నీ తలక్రిందులుచేసి పోతూంటుంది. అలాంటి అనుభం ఏదైనా జరిగిందా నీకు" అన్నాడింకో సీనియర్.

"ఇంతవరకూ లేదు" అన్నాడు సూర్యం.

సీనియర్సిద్దరూ గదిని పరీక్షించి "వాటం చూస్తూంటే ఈ గదిని ఇప్పుడే సర్దినట్లుంది. అబద్ధం చెప్పకు. మెహా ర్బానికి దాస్తున్నావుగాని భూతం నీ గదిలోని వస్తువుల్ని తలకిందులు చేస్తే యిప్పుడే సర్దావు కదూ" అన్నాడు.

"పదిరోజుల్నించి ఈ గదిలో నేను పూచికపుల్ల కూడా కదల్చలేదు" అన్నాడు సూర్యం.

సీనియర్స్ ముఖంలో రవంత నిరుత్సాహం కనబడింది. వాళ్ళు క్షుణ్ణంగా గదంతా పరిశీలించి అలమారా పైన వున్న ఇత్తడి చెంబొకటి తీసి "ఇత్తడిచెంబు నెవరైనా అల్మారా పైన పెడతారా—ఇది తప్పండా భూతం పనే" అన్నారు.

సూర్యం ఆ చెంబునిందాక చూసుకోలేదు. అయినా చలించకుండా అతను "నేను ఇత్తడిచెంబును వాడను. అందుకే అదక్కడ నేనే పెట్టాను" అన్నాడు.

సీనియర్సిద్దరూ ముఖముఖాలు చూసుకుని "నువ్వు చాలా ఘటికుడివి. ఇదే పథకంతో ఇప్పటికి పదిమందిని వాడలగొట్టాం మేము. ఇందాకా నీ రూము కూడా చిందరవందర చేశాం" అని ఒప్పేసుకుని అతణ్ణి కూడా తమలో ఒకడిగా చేసుకున్నారు.

"చదువుకునే రోజుల్లోనే బ్రహ్మచారులకంత తీరుబడి వుంటే ఇంక ఉద్యోగం చేసే బ్రహ్మచారుల మాట చెప్పాలా?" అని తన కథ ముగించాడు సూర్యం.

అది వ్యాపారదృష్టితో ఓ పాతికమంది బ్రహ్మచారులుండడానికి కట్టించబడ్డ భవనం. దానికి రెండంతస్థులున్నాయి. పైన పన్నెండు, క్రింద పదమూడు పోర్షన్సున్నాయి. అందులో వుండే వాళ్ళందరూ కూడా ఉద్యోగస్థులే. ఊరికి కాస్త చివర ఉన్నప్పటికీ-అక్క

ణించి బస్సు సదుపాయాలుండడంవల్ల చాలామంది ఆ ఇంట్లో వుండడానికి ఇష్టపడతారు. ఎందుకంటే నూటయాభై రూపాయల అద్దెకు అన్ని వసతులుండే ఇళ్ళు దొరకవు. అదీకాక పెళ్ళైనవారు కూడా ఏదైనా ఇల్లు దొరికే వరకూ ఆ ఇంట్లోనే భార్యతో వుండవచ్చు. దంపతులా ఇళ్ళలో వుండడానికి ఇంటి యజమాని పెద్దగా అభ్యంతరంలేదు కానీ అంతమంది బ్రహ్మచారుల మధ్య ఎక్కువ రోజులు తన భార్యనుంచడానికి ఏ భర్త కూడా యిష్టపడడు.

ఇంటి యజమాని ఒకప్పుడు బ్రహ్మచారిగా వుండి ఇల్లు దొరక్క అవస్థపడ్డాడుట. అందుకని ఆయన బ్రహ్మచారులకోసమని ఈ యిల్లు ప్రత్యేకంగా కట్టించి ఫస్టు ప్రిఫరెన్సు వాళ్ళకే యిస్తాడు. ఇంట్లోవున్న బ్రహ్మచారులకు పెళ్ళైతే అక్కడ దంపతుల్నుండనిస్తాడు తప్పితే— దంపతులా యిల్లు వెతుక్కుంటూ వస్తే రానివ్వడు. అందుకాయన చెప్పే ఇంకో కారణం "బ్రహ్మచారి యిల్లు శుభ్రంగా వుంచడు. అందువల్ల ఇంటికేమీ నష్టంలేదు. గృహిణి యిల్లు నీటుగా సర్దాలనుకుంటుంది. అదే ఇంటిని పాడుచేస్తుంది. అల్మారా తయారుచేయించడమో, గోడకు మేకులు కొట్టడమో లాంటి మార్పులు గృహిణుల కారణంగానే జరుగుతాయి."

ఇలాంటి ఇంట్లో నిన్నరాత్రి ఓ దెయ్యం వెలసి ప్రతాప్‌ని భయపెట్టింది. సూర్యం దాన్ని ఎవరో ఆడిన ఆటగా కొట్టిపారేశాడు.

"నీ మాటలు నాకు ధైర్యాన్నిస్తున్నాయి" అన్నాడు ప్రతాప్.

2

"సుబ్బారావ్ నువ్వు నాకో సాయం చేయాలి!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏమిటది?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఈ రాత్రికి నువ్వు నా గదిలో సాయం పడుకోవాలి."

"ఎందుకు?" అన్నాడు సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా.

"ఓ దెయ్యం నన్ను భయపెడుతోంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"దెయ్యమా?" అన్నాడు సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును...." దీనంగా అన్నాడు ప్రతాప్.

"సూర్యం నీకు బాగా స్నేహితుడు. అతన్నడగక నన్నడిగావేం?"

"సూర్యం దెయ్యాన్ని నమ్మడు. ఎవరో నన్నేడిపించాలని చేస్తున్న కొంటెపని ఇది అని కొట్టిపారేశాడు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"బాగుంది నా అభిప్రాయమూ అదే!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"నిన్న సూర్యం అలా అంటే నేను ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. కానీ రాత్రి పన్నెండు గంటలకు మొన్నటి అనుభవమే మళ్ళీ జరిగింది...." అంటూ తన అనుభవాన్ని వివరించి చెప్పాడు ప్రతాప్.

సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా అంతా విని "ఇక్కడ దయ్యమా? నమ్మలేను" అన్నాడు.

"నువ్వు నమ్మలేనంటున్నావు. సూర్యం అయితే నమ్మనే అంటున్నాడు. రాత్రి పన్నెండయ్యేసరికి నా వళ్ళంతా ఎక్కడలేని వణుకు వచ్చేస్తోంది. ఎక్కడలేని

భయమూ నన్నావహిస్తోంది. ఆ దయ్యం ఎవరో నన్నెందుకిలా పట్టి పీడిస్తోందో తెలియడంలేదు...." అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయితే నన్నేం చేయమంటావ్?"

"నాకు సాయం పడుకో."

"ఉండు. ముకుందరావుని పిలుస్తాను. ఈ భవనంలో అతను చాలా ఏళ్ళుగా వుంటున్నాడు. అతడి ఎరుకలో ఎప్పుడైనా యిలాంటి అనుభవం వచ్చిందేమో కనుక్కుందాం" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"పిలవడమెందుకూ మనమే ముకుందరావు దగ్గరకు వెడదాం" అన్నాడు ప్రతాప్.

ఇద్దరూ కలిసి ముకుందరావు దగ్గరకు వెళ్ళారు. ముకుందరావు వీళ్ళ కథవిని ఏదో ఆలోచించి "అన్నట్లు నువ్వుండేది పదమూడో నంబరు గది కదూ" అన్నాడు.

"అవును-ఏం?" అన్నాడు ప్రతాప్ కంగారుగా.

"నీకుముందు అందులో జోసెఫ్ ఉండేవాడు. ఆ గదిలోకి రోజూ కామిని పిశాచి వచ్చి గాజులు గలగల లాడించేదట. దాని బాధ భరించలేకనే అతనా గది వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నీకు గాజుల గలగల వినబడుతుందా?" అనడిగాడు సుబ్బారావు.

"భయంతో శబ్దాలంతగా గుర్తులేదు నాకు. కానీ మీరు అడుగుతూంటే అనుమానంగానే వుంది. కిటికీ తలుపులు బాదినప్పుడు గాజులు గలగలమన్నట్లే వుంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నువ్వు మాత్రం జోసెఫ్‌లా చేయకు. ధైర్యంగా వుండు" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ధైర్యంగా వుండాలనే వుంటోంది. కానీ గడియారంలో టైము పన్నెండయ్యేసరికి నా సర్వశక్తులూ నశించిపోతున్నాయి. శరీరం వణికిపోతోంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయినా ఆ సమానూ టైము చూసుకోవడమెందుకు? రాత్రి తొమ్మిదింటికే ముసుగుతన్ని పడుకో— తెల్లవారేదాకా ముసుగు తీయకు...." అన్నాడు ముకుందరావు.

"వెధవ దెయ్యం ఊరుకోవడంలేదుకదా తలుపులు దబదబ బాదుతోంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నీది చాలా అదృష్టం....జోసెఫ్ కైతే...." అంటూ జోసెఫ్‌ని ఓరచూపులతో ఎలా కవ్వించేదో, అప్పుడప్పుడు పళ్ళు బైటపెట్టి ఎలా బెదిరించేదో వివరించి చెప్పాడు ముకుందరావు.

"చెప్పొద్దు. ప్లీజ్" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ధైర్యంగా వుంటే ఏమీ ప్రమాదముండదు. పిరికివాళ్ళనే దెయ్యాలేడిపిస్తాయి" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నన్నేమన్నా ఫరవాలేదు. దయతో ఈ ఒక్కరాత్రి నన్ను కాపాడండి. నాకు సాయముండండి" అన్నాడు ప్రతాప్ ఇద్దర్నీ ఉద్దేశించి. ముకుందరావు చెప్పిన కథ విన్నాక అతడి భయం ఇంకా పెరిగినట్లుంది.

3

ఆ భవంతిలో పాతికగదులు కాక ఓ పెద్ద హాలుంది. ఆ హాల్లో ఓ వంటవాడుంటున్నాడు. అతడి పేరు సుబ్బయ్య. పదేళ్ళుగా అక్కడ పనిచేస్తున్నాడు సుబ్బయ్య. భవంతిలోని వారందరికీ ఏం కావాలంటే అవి కలిపి పెడుతూంటాడు సుబ్బయ్య. అతడూ, అతడి భార్యా

ముగ్గురుపిల్లలూ ఆ హాల్లోనే వుంటున్నారు.

ఆ రోజు రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ముకుందరావు, సుబ్బారావు, ప్రతాప్ కలిసే భోంచేశారు. భోజనా లయ్యాక ముగ్గురూ కలిసి ప్రతాప్ గదికి వెళ్ళారు.

"నమ్మకం ఒకందుకు మంచిదే కానీ—దానివల్ల చాలా నష్టాలు కూడా ఉన్నాయి" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ఏం?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఒకడు దేవుణ్ణి నమ్మాడనుకో ప్రాణం సుఖంగా వుంటుంది. ఏ బాధలు వచ్చినా వాడు చలించడు. అంతా దేవుడికి వదిలి నిశ్చింతగా ఉండగల్గుతాడు. నమ్మకం అలాంటిది. నువ్వు దెయ్యాన్ని నమ్మావు. అనుక్షణం దాని గురించి భ్రాంతిపడి సుఖశాంతులు కోల్పోతున్నావు" అన్నాడు ముకుందరావు.

"అయితే నేను భ్రాంతిపడుతున్నానంటావా? మరి జోసెఫ్ సంగతేమిటి?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"మీ నమ్మకమే మీకా భ్రాంతిని కలిగిస్తూ వుండి వుంటుంది. ఉదాహరణకు జోసెఫ్ సంగతి తీసుకో. అతడి గదిలో దెయ్యాన్ని చూడ్డంకోసం నేనొక్కణ్ణీ వరుసగా నాలుగు రాత్రులున్నాను. అది నా కంట బడ లేదు. కారణమేమిటంటావ్?"

"జోకులేయడానికి మనుషులు వెర్రివెధవల్ని ఎన్ను కున్నట్లే, దెయ్యాలు కూడా భయస్థుల్ని ఎన్నుకుంటా యేమో" అన్నడు సుబ్బారావు.

"అయినా నువ్వు దైవభక్తుడివి కదా—నీకు దెయ్యాల భయమేమిటి?" అన్నాడు ముకుందరావు. అతడా గదిలో వున్న దేవుడిబొమ్మలను పరీక్షగా చూస్తున్నాడు.

"ఎన్ని బొమ్మలుంటే ఏం లాభం? ఆంజనేయుడి

బొమ్మ లేదుగదా!" అన్నాడు ప్రతాప్ దిగులుగా.

"సరే—ఇది కూడా నమ్ముతున్నావూ! హిందువులకి ఆంజనేయుడి గురించి తెలుస్తుంది. మరా దెయ్యం ఏ ముస్లిమ్‌దో అయితే....?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ఓ పని చేయి. ఈరోజుకా దయ్యం ఏ మతందో తెలుసుకుందుకు ప్రయత్నించు. దాన్నిబట్టి నివారణోపాయం ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"దెయ్యం గురించి తల్చుకుంటేనే ప్రాణం పోయేలా వుంటే పలకరించి మతం తెలుసుకోమంటున్నావ్! పలకరించే ధైర్యముంటే ఈ బాధంతా ఎందుకు?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"దెయ్యాలు లేవని నీ మనసును నమ్మించు. నీకే బాధా వుండదు" అన్నాడు ముకుందరావు.

క్రమంగా టైము పన్నెండు దాటింది. మాటల్లో ఎవరికీ టైము తెలియలేదు. టైము పన్నెండుంపావయ్యాక "ఇప్పటికేనా ధైర్యం వచ్చిందా? మమ్మల్నిక్కడే పడుకోమంటావా?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ఇంక ఫరవాలేదు. మీరు వెళ్ళండి" అన్నాడు ప్రతాప్ బింకంగా.

ముకుందరావు, సుబ్బారావు బైటకు వెళ్ళారు. ప్రతాప్ తలుపులు వేసుకుని మంచంవైపు నడిచాడు. కిటకీ దగ్గర ఏదో ఆకారం కదలినట్లయింది. మనసుకోమూల ధైర్యం చెప్పుకుంటూ, చూడకూడదనుకుంటూనే అటు చూశాడు ప్రతాప్.

వాడిగోళ్ళున్న రెండుచేతులు కిటికీ అద్దాల వెనుక భయంకరంగా కదులుతున్నాయి. ప్రతాప్‌కి భయంతో నోట మాట రాలేదు. అతడికి ముందడుగు కూడా పడలేదు.

కానీ అతడు కిటికీవైపు చూడకుండా కళ్ళు మూసుకున్నాడు గట్టిగా!

అంతలోనే ఒక విచిత్రమైన అరుపు వినబడింది. అదికూడా కిటికీ దగ్గర్నుంచే వచ్చింది. అప్రయత్నంగా ప్రతాప్ కిటికీ వంక చూశాడు.

అక్కడి ఆకారం అతడివంక భయంకరంగా చూస్తోంది. అది కిటికీలోంచి గదిలోకి రానున్నదని అతడికి అర్థమై పోయింది.

ప్రతాప్ కెవ్వుమని అరిచి ఒక్క ఉదుటున గుమ్మం దగ్గరకు చేరి తలుపులు తీసుకుని బైటకు వచ్చాడు. అతడి చెవులకు దూరంగా ముకుందరావు కంఠం వినబడింది. ఒక్క అంగలో అతనటు చేరాడు.

అతను చేరుకున్నది భోజనాల హాలు! అక్కడ ముకుందరావు, సుబ్బారావు, వంటవాడు సుబ్బయ్య కలిసి ఏవో మాట్లాడుకుంటున్నారు. ముందు సుబ్బయ్యే ప్రతాప్‌ని పలకరించి "ఏం జరిగింది బాబూ అలా కంగారుగా వున్నారు" అన్నాడు.

ప్రతాప్ ఎంతో కష్టంమీద ప్రయత్నించి "దెయ్యం!" అని మాత్రం అనగలిగాడు.

దెయ్యం అన్న పదం వింటూనే సుబ్బయ్య ఉలిక్కిపడి "అయ్యబాబోయ్ మళ్ళీ వచ్చిందా అది!" అన్నాడు. ఆ మాట వింటూనే అతడు వణికిపోసాగాడు.

ముకుందరావు ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూసి "నీకూ తెలుసా దెయ్యం కథ!" అన్నాడు.

"రెండేళ్ళ క్రితం చూశాను బాబూ!" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

ఓ రాత్రి పడుకొంటే ఎవరో చప్పట్లు చరిచినట్లయిం

దిట. మెలకువొచ్చి చూస్తే ఓ అందమైన ఆడపిల్ల జుట్టు విరబోసుకుని, తెల్లచీర కట్టుకుని తనకు కాస్త దూరంలో నిలబడి వుందట. సుబ్బయ్యను చూసి నవ్విందట. సుబ్బయ్యకు అనుమానం వచ్చి కాళ్ళవైపు చూశాట్ట. అవి వెనక్కి తిరిగి ఉన్నాయట. అప్పుడు తనకు కలిగిన భయం ఇంతా అంతా కాదుట. అతికష్టంమీద ప్రయత్నించి "ఆంజనేయా!" అని పెద్దగా కేకపెట్టాట్ట. దెయ్యం నాలిక బైటకుపెట్టి భయంకరంగా వెక్కిరించి మాయమైపోయిందిట. ఈ కథ తెల్సుకోడానికే భయంకరంగా వుండడం వల్ల సుబ్బయ్య మరింకెవరికీ చెప్పలేదుట.

"మళ్ళీ కనబడలేదా నీకా దెయ్యం?" అనడిగాడు ముకుందరావు.

"లేదండి" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"నేను చూసిన దెయ్యం ముఖం నల్లగా భయంకరంగా వుంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయ్యో బాబోయ్ రెండు దయ్యాలన్నమాట!" అన్నాడు సుబ్బయ్య.

"రెండని ఎందుకనుకోవాలి? ఒకే దయ్యం యెన్ని వేషాలైనా మార్చగలదు గదా!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"నేనింక ఆ గదిలోకి వెళ్ళను" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఎవరైనా లోపలకట్టి నిన్నెడిపిస్తున్నారేమో?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఈ రాత్రితో అన్ని సందేహాలూ తీరిపోతాయి. ఆ దెయ్యం మనిషి, జంతువూ కాని ఒక కంఠంతో అరిచింది. అది చాలా విచిత్రమైన అరుపు. నేను దెయ్యం అని భ్రాంతిపడుతూనైనా వుండాలి. నిజంగా దెయ్య

మైనా అయుండాలి—తప్పితే అది మనిషికి సాధ్యమయ్యే పనికాదు. ఆ అరుపు ఏదో మానవాతీతశక్తి. అందులో నాకింకేమీ సందేహంలేదు" అన్నాడు ప్రతాప్ నమ్మకంగా.

"అయితే ఏం చేద్దాం?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నేను మీ గదిలో పడుకుంటాను...." అన్నాడు ప్రతాప్.

ప్రతాప్ గదికి తాళం కూడా ముకుందరావే వేశాడు. ముగ్గురూ సుబ్బారావు గదిలో పడుకున్నారు.

4

"టైము పన్నెండయుండాలి" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఏం?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ఆ టైమయ్యేసరికి నాకు తెలియకుండానే నా నరాల్లో సంచలనం పుట్టుకొస్తోంది. వళ్ళంతా వణుకుతోంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

సుబ్బారావు వాచీ చూసి "నువ్వు చెప్పింది కరెక్టే!" అన్నాడు.

ప్రతాప్ నిజంగా వణుకుతున్నాడు. అతణ్ణి భయం నరనరాలా ఆవహించినట్లుంది.

"దెయ్యం వస్తుందంటావా?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"రాకపోతే సంతోషిస్తాను. కానీ వస్తుందేమోనని భయంగా వుంది" అన్నాడు. ప్రతాప్ మాటలో వణుకు స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

"మేమున్నామని రాదేమో?" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఏదో కారణంగా రాకపోతే చాలు...." అని ఇంకా ఏదో అనబోతూ ఆగిపోయాడు ప్రతాప్. అతడి

కళ్ళు ఒక్కసారిగా పెద్దవయ్యాయి—"అదిగో దెయ్యం వచ్చింది...." అన్నాడు. ఆ తర్వాత అతడిగొంతు పెగల లేదు. మనిషిలో వణుకు ఇంకా పెరిగింది.

ముకుందరావు, సుబ్బారావు అటూ ఇటూ చూసి "ఎక్కడ?" అనడిగారు.

"అదిగో - ఆ కిటికీ దగ్గర" అన్నాడు.

"నాకేం కనిపించడంలేదు" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నాకూ కనిపించడంలేదు" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"అదిగో అ భయంకరమైన చేతులు చూడండి. చెవులు బద్దలయ్యే ఆ శబ్దాన్ని వినండి" అసహనంగా అరిచాడు ప్రతాప్.

"శబ్దమా?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు ముకుందరావు. "ప్రశాంతంగా వున్న ఆ గదిలో శబ్దమంటూ వేమిటి?"

"నువ్వేదో భ్రాంతి పడుతున్నావ్ ప్రతాప్!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"దెయ్యం నాకు స్పష్టంగా కనబడుతోంది. అది చేసే శబ్దం కర్ణకఠోరంగా వినబడుతోంది. మీ కేమీ కనబడ లేదు, వినబడలేదు—అంటూంటే ఆ భయం పెరుగు తోంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

"కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి తలుపు తీస్తాను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"వద్దు. మీ ఇద్దరికీ కాక నాకు మాత్రమే కనబడే ఆ దెయ్యం లోపలకు ప్రవేశించి నా మీదకొచ్చి కూర్చున్నా కూర్చోగలదు" అంటూ అరిచాడు ప్రతాప్. అతడు కిటికీ వైపు చూడడంలేదు.

"అది దెయ్యమే అయితే దాన్ని కిటికీ తలుపులడ్డ గలవా?" అంటూ సుబ్బారావు కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి

తలుపులు తెరిచాడు. ముకుందరావు కూడా అతన్ని సమీపించి "ఇక్కడేమీ లేదే" అన్నాడు.

"రోజూ ఇంత సేపే వుంటుంది. ఈ రోజు కూడా తన పని కానిచ్చుకుని వెళ్ళిపోయింది. అసలు విషయం నాకీ రోజు తెలిసిపోయింది. అది నా మీద మాత్రమే పగ బట్టింది. అందుకే నా కొక్కడికే కనిపించింది" అన్నాడు ప్రతాప్. మాట్లాడుతూంటే అతడిలో ఆయాసం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

"నువ్వెవరైనా సైకాలజిస్టును సంప్రదించటం మంచిది. ఏదో భ్రమలో వున్నావని నా అనుమానం. నీ మీద పగవున్న బంధువులెవరైనా ఇటీవల చచ్చిపోయేరా?" అడిగాడు ముకుందరావు.

"నిస్సందేహంగా ఇది దయ్యమేనని తేలింది కదా— రేపు ఇందుకుపాయం ఆలోచించాలి. లక్ష్మీనారాయణను కలుసుకుంటాను. అన్ని వివరాలూ నేను సరిగా చెప్పలేనేమోనని భయంగా వుంది. మీ రిద్దరూ కాస్త నాకు పక్కనుండాలి" అన్నాడు ప్రతాప్.

"తప్పకుండా!" అన్నారిద్దరూ.

5

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే అయితే అది దెయ్యం అనడంలో సందేహం లేదు" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

లక్ష్మీనారాయణకూ, ప్రతాప్ కూ స్నేహముండడానికి కారణం దైవభక్తే! ఇద్దరూ భజనల దగ్గర కలుస్తూంటారు. ఎటొచ్చీ లక్ష్మీనారాయణ ఏ దేవుడి గురించి ప్రచారం చేయడు. తను పాపాలు చేస్తున్నాననీ, వాటిని మానడం కష్టమనీ గ్రహించి వాటి పరిహారానికి సులభమైన పద్ధతి దేవుణ్ణి భజించడం అని నమ్మినవాడు.

అతడికి అన్నిరకాల గురలవాట్లూ వున్నాయి. దేవుణ్ని మాత్రం ఎన్నడూ కేళన చేయడు.

"ఏం చేసినాలో పాలుపోవడంలేదు నాకు!" అన్నాడు ప్రతాప్ దీనంగా.

"మా అమ్మగారు నాకు రెండ్రోజుల క్రితం పోస్టులో కొంత కుంకం పంపించారు. అది పార్వతీదేవికి పూజచేసిన కుంకమట. అది దగ్గరుంటే ఏ దుష్టశక్తులూ పీడించవుట. దగ్గరకు రాలేవుట. ఇలాంటి వాటిమీద నీకు నమ్మక ముందంటే కొంత నీకూ యివ్వగలను" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"నాకు చాలా నమ్మకం. తప్పకుండా ఇయ్యి" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అలాగే యిస్తాను. కానీ ఈ కుంకం నీ దగ్గరున్నప్పుడు నువ్వు చాలా పవిత్రంగా ఉండాలి. ఏమైనా శంకలు తీర్చుకోవలసి వస్తే కుంకాన్ని వేరేవుంచి శంక తీరాక స్నానంచేసి మరీ కుంకాన్ని దగ్గరుంచుకోవాలి. రాత్రి పడుకోబోయేముందు కుంకాన్ని తలగడ క్రింద వుంచుకుని ఎనిమిదిసార్లు ఆంజనేయ నామం స్మరించి నిద్రపోతే ఏ బాధా వుండదు."

"అయితే ఇప్పుడు నేను స్నానం చేయవలసిన అవసరం వుంది. బాత్రూం ఉపయోగించుకోవచ్చా" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నిస్సందేహంగా!" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

ప్రతాప్ లక్ష్మీనారాయణ యింట్లోనే స్నానంచేసి అతడి దగ్గర ఓ ఇస్త్రీ లుంగీ అడిగి కట్టుకున్నాడు. అతడిచ్చిన కుంకాన్ని తీసుకుని తన గదికి వెళ్ళి జాగ్రత్తగా భద్రపరిచాక బట్టలు మార్చుకుని లుంగీ తీసుకుని మళ్ళీ

లక్ష్మీనారాయణ కిచ్చేశాడు.

"కుంకం పని చేస్తుందంటావా?" అనడిగాడు సుబ్బారావు.

"అలాంటి ప్రశ్నలు నా ఎదురుగా వేయవద్దు" అన్నాడు ప్రతాప్.

6

"అతడి గదిలో ఇప్పుడు కుంకముంది" అన్నాడు ముకుందరావు.

"అది నేనే ఇచ్చాను" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"అంటే ఈ రోజుకు దెయ్యం ప్రతాప్‌ని బాధించదు" అన్నాడు సూర్యం.

"నీ అయిడియా ఏమిటో పూర్తిగా చెప్పు" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"రోజురోజుకూ ప్రతాప్ నమ్మకం పెరిగిపోతోంది. అది దెయ్యమేనన్న నమ్మకం అతడిలో నానాటికీ పాతుకు పోవాలి" అన్నాడు సూర్యం.

"అందువల్ల ప్రయోజనం?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ప్రతాప్ వ్యవహారం భవనంలో చాలామందికి కాల క్షేపంగా వుంది. అయితే నేనిది కేవలం కాలక్షేపం కోసం చేయడంలేదు. ప్రతాప్ తను ఓ మనిషిని దైవంగా నమ్మి ఆ దైవం గురించి విపరీతంగా ప్రచారం చేస్తున్నాడు. ఆ ప్రత్యక్షదైవం మీద అతడికున్న నమ్మకమూ, ఇతరుల కతడి ప్రచారంమీద వుండే ఆసక్తినీ పోగొడితే- నేను కొంత ప్రజా సేవ చేసినవాడిని అవుతాను. కుంకంకోసం లక్ష్మీనారాయణ దగ్గరకు వచ్చేడంటే- ప్రతాప్ లో చాలా వరకూ నేను కోరిన మార్పు వస్తోందన్నమాట! కానీ ఇంకా ఈ అణుయుగంలో దెయ్యాల్ని నమ్మేవాళ్ళ

దాన్ని దేవుడికుంకంతో పారద్రోలవచ్చు ననుకునేవాళ్ళూ వుండడం దురదృష్టం” అన్నాడు సూర్యం.

“ఎవరి నమ్మకాలు వాళ్ళవి. కానీ ఈ నీ ఆట మాకందరికీ నుంచి వినోదాన్నిస్తోంది. అందుకే అంతా నీకు సహాకరిస్తున్నాం” అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

“ఎదుటిమనిషి బలహీనత నాధారంగా చేసుకొని మనిషి మనిషిని హింసించడం అన్యాయమని ఒకప్పుడనుకునేవాణ్ని. కానీ ఎందుకో ప్రతాప్ మీద అసహ్యమే తప్ప జాలి కలగడంలేదు నాకు” అన్నాడు సూర్యం.

“కానీ నువ్వాడే చెయ్యం ఆట నిజంగానే అద్భుతం. నీ కాళ్ళు ఏ జింకవో అనిపిస్తున్నాయి. క్షణాలమీద మాయం కాగలుగుతున్నాయి. నువ్వరించిన అరుపు మానవాతీతమైనదని ప్రతాప్ అంటున్నాడు” అన్నాడు ముకుందరావు.

“అదంతా నమ్మకం కలిగించే భ్రాంతి. నిన్న చప్పుడు వినిపించి కూడా వినిపించలేదనీ, నన్ను చూసి కూడా చూడలేదనీ మీరాడిన నటనమాత్రం అద్భుతం కాదా?” అన్నాడు సూర్యం.

“కానీ మనమిది యిలా ఎంతకాలం కొనసాగిస్తాం?” అన్నాడు సుబ్బారావు.

“ఆరంభమే కానీ అంతం నాకూ తెలియడంలేదు. చూద్దాం. న్యూటన్సు లా ప్రకారం ఏదైనా సరే అలా ఆగకుండా నడిచిపోదు. ఎక్కడో అక్కడ ఆగాలి. ఎందుకంటే ఈ ప్రపంచంలో ఫ్రిక్షన్ లేనిదెక్కడ?” అన్నాడు సూర్యం.

7

"నీ కుంకం మహిమ అద్భుతం" అన్నాడు ప్రతాప్. అతడి ముఖంలో కొత్తకాంతి, కళ్ళలో కొత్త మెరుపు కనబడుతున్నాయి.

లక్ష్మీనారాయణ గదిలో చాలామంది వున్నారు. అందరూ ప్రతాప్‌ని రకరకాల ప్రశ్నలు వేసి జవాబు చెప్పించుకుని ఆనందిస్తున్నారు. తను వారందరి వేళాకోళానికీ గురవుతున్నట్లు ప్రతాప్ గ్రహించలేదు.

"ఇన్నాళ్ళకు నా సమస్యకు పరిష్కారం దొరికింది" అని ఆగి...."అన్నట్లు కొంత కుంకం సుబ్బయ్యక్కూడా ఇయ్యి. నీ వైద్యం కథ విని వాడు భయపడుతున్నాడు. కుంకం సంగతి చెప్పగానే వాడిక్కలిగిన ఆనందమింతా అంతా కాదు" అన్నాడు ప్రతాప్.

సూర్యం ఫక్కుమని నవ్వాడు. లక్ష్మీనారాయణ కూడా నవ్వాపుకోలేకపోయాడు- "నా దగ్గర ఎంతో కుంకం లేదు. మళ్ళీ మా అమ్మకు రాసి తెప్పించాలి" అన్నాడతను నవ్వుతూనే.

"అన్నట్లు నువ్వు నమ్మే ప్రత్యక్షదైవమెవడో వుండాలి. వాడి పేరేమిటి?" అన్నాడు సూర్యం.

"శివశివా-ఆయన్ను వాడు అనకూడదు" అని చెవులు మూసుకున్నాను ప్రతాప్-"ఆయనకు పేరేమిటి? ఏ దేవుడి పేరైనా ఆయనదే. ఎటొచ్చీ ఈ కలియుగంలో వ్యవహార నామం సదానందస్వామి."

"వాణ్ణెందుకు కోరలేదు నువ్వు రక్షించమని!"

"ఇంత చిన్నవ్యవహారానికి ఆయన జోక్యమా?" అన్నాడు ప్రతాప్ బాధగా.

"అయితే దీన్ని నువ్వు చిన్నవ్యవహారంగా భావిస్తు

న్నావా?" అన్నాడు సూర్యం.

"అవును" అన్నాడు ప్రతాప్ ధైర్యంగా. కుంకం అతడికి చాలా ధైర్యాన్నిచ్చింది.

"కుంకం రాకముందు కూడా ఇలాగే అనుకున్నావా?" అన్నాడు సూర్యం.

"నువ్వు నా స్నేహితుడివి. భక్తి విలువ నీకు తెలియదు. భక్తుడు భగవంతుణ్ని యాచించాల్సిన అవసరం లేదు. ఆయనే భక్తుడి అవసరం తెలుసుకుని సాయపడతాడు. ఇంత కాలం లేనిది—లక్ష్మీనారాయణకు రెండ్రోజుల క్రితమే వాళ్ళమ్మగారి దగ్గర్నుంచి కుంకం ఎలా అందిందనుకున్నావ్! అది సదానందస్వామి మహిమే! ఆయనే నా కష్టం గమనించి అది ఆ విధంగా నా కందజేశారు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అలాగైతే అసలా అయ్యమే రాకుండా చేయొచ్చుగా" అన్నాడు సూర్యం.

"ఈ సృష్టిలో ఏది అర్థమైందని మనం భగవంతుడి లీలలకు అర్థాలు వెతుకుతాం!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నీ అసాధ్యం కూలా?" అనుకున్నాడు సూర్యం. పైకిమాత్రం "అయితే నీకు కుంకం దొరకడం సదానంద స్వామి మహిమేనంటావ్" అన్నాడు.

"ముమ్మాటికీ అంటాను. అలా అని ఈ విషయం స్వామివారికి ఉత్తరం కూడా రాసిపారేశాను. స్వామి వారి ఆశ్రమంనుంచి వచ్చే పత్రికలో ఈ మహిమ వచ్చే నెల్లో పడవచ్చు కూడా" అన్నాడు.

"అయితే స్వామివారు ప్రచారం చేసుకునే మహిమ లెలాంటివో నాకర్థమైపోయింది. బహుశా మీ అందరికీ కూడా అర్థమైవుంటుంది" అన్నాడు సూర్యం.

లక్ష్మీనారాయణ తప్ప అక్కడ చేరిన అందరూ నవ్వారు.

"సదానందస్వామి పేరు చెప్పి నవ్వకండి. మీకు అశుభం జరగ్గలదు!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"మా అశుభం సంగతలావుంచు? మళ్ళీ ఈసారెప్పుడైనా దెయ్యం వస్తే వాళ్ళ దగ్గరికీ వీళ్ళ దగ్గరికీ పరుగులెట్టకు. ఆ స్వామి సాయం అడిగిచూడు. అప్పుడు తెలుస్తుంది ఆయన పస!" అన్నాడు సూర్యం.

"మళ్ళీ దెయ్యమెందుకొస్తుంది?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అసలెవరి దగ్గరికీ రాని దెయ్యం నీ దగ్గరికే యెందుకొచ్చింది? అదెందుకో నీ మీద పగబట్టింది. నువ్వు కుంకాలు సంపాదిస్తే దానికి విరుగుడు ఏదో ఒకటి సంపాదించకపోదు" అన్నాడు సూర్యం.

ప్రతాప్ ముఖంలో మళ్ళీ భయం చోటుచేసుకో సాగింది.

8

కిటికీ అవతల నిలబడి ఒకసారి తన ముసుగు సవరించుకున్నాడు సూర్యం. నెమ్మదిగా గదిలోకి తొంగిచూశాడు.

ప్రతాప్ గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. అతను మంచంమీద పద్మాసనం వేసుకుని కూర్చున్నాడు. కళ్ళు మూసుకుని ఏదో మంత్రం జపిస్తున్నట్లున్నాడు.

సూర్యం నెమ్మదిగా కిటికీమీద చేతివ్రేళ్ళతో తమాషాగా చప్పుడు చేశాడు.

ప్రతాప్ ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచి కిటికీ వంక చూసి దిగ్భ్రాంతుడయ్యాడు.

సూర్యం వికటంగా నవ్వి తమాషాగా చేతులు అద్దం ముందు కదిపాడు.

ప్రతాప్ మంచం దిగి "ఆంజనేయా! ఆంజనేయా" అంటూ అరిచాడు.

సూర్యం మళ్ళీ వికటంగా నవ్వి తలుపులు బాదాడు.

ప్రతాప్ చటుక్కున గోడ దగ్గరకు వెళ్ళి అక్కడ తగిలించి వున్న సదానందస్వామి పటం అందుకున్నాడు. ఆ పటం అందుకోగానే అతడికి వెయ్యి ఏనుగుబలం వచ్చి నట్లుంది. ఆ పటాన్ని కిటికీవైపే చూపిస్తూ "ముందడుగు వేయకు. సదానందస్వామి నిన్ను భస్మం చేసేస్తాడు" అంటూ హెచ్చరికగా అరిచాడు. కానీ అతడి చేతులూ, ఆ చేతిలోని పటమూ కూడా వణుకుతున్నాయి.

సూర్యం ఈ సారి సన్నగా, భయంకరంగా నవ్వాడు.

ప్రతాప్ మళ్ళీ పటం చూపిస్తూ "ముందుకు రాకు. భస్మమైపోతావు" అని హెచ్చరించాడు.

సూర్యం ఈ పర్యాయం మళ్ళీ తలుపులు బాదాడు. బోల్టు సరిగ్గా లేవేమో ఓ తలుపు లోపలకి తెరుచుకుంది. సూర్యం ధైర్యంచేసి తన చేయి కిటికీలోంచి గదిలోకి పెట్టి భయంకరంగా ఊగించాడు.

ప్రతాప్ చేతిలోని పటం జారిపోయింది. "ఈ.... ఊ....వ్వా...." అంటూ భయంకరంగా పెద్దకేక పెట్టి గుమ్మంవైపు పరుగెత్తాడు.

అది చావుకేకలా వుంది తప్పితే మామూలుగా లేదు.

సూర్యం చటుక్కున రెండడుగులు వెనక్కువేసి ముసుగు తీసేసి—చేతికున్న గ్లోవ్స్ ఊడదీసి రెండంగల్లో భవనం ముందువైపు చేరుకుని మరో రెండుక్షణాల్లో లోపలకు వెళ్ళాడు.

సరిగ్గా అప్పటికి అయిదారుగురు ప్రతాప్ చుట్టూ వున్నారు. ప్రతాప్ నోట మాటలేకుండా నేలమీద

పడివున్నాడు. అయితే అతడు మూర్ఛపోలేదు. వెర్రి చూపులు చూస్తున్నాడు.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాడు సూర్యం.

"మనిషి బాగా భయపడ్డాడు. ఏం జరిగిందో చెప్ప లేకపోతున్నాడు" అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఇంకో పదినిముషాలకు ప్రతాప్ మామూలు మనిషయ్యాడు-"ఆ దెయ్యం సామాన్యమైనది కాదు. అది నన్ను చంపేస్తుంది. కుంకానికి లొంగలేదు. సదానంద స్వామి పటంచూసి భయపడలేదు" అన్నాడు.

"ఈ రోజు మళ్ళీ వచ్చిందా?" అన్నాడు లక్ష్మీ నారాయణ.

"రావడమేమిటి? నేను సదానందస్వామి పటం చూపి బెదిరించినా లొంగకుండా గదిలో కూడా ప్రవేశించ బోయింది. ఈ దెబ్బతో నా పని సరేనని అనుకున్నా నసలు. కానీ అదృష్టం బాగుండి బైటపడగలిగాను. అయితే యిలా ఎన్నాళ్ళు?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నన్ను క్షమించు ప్రతాప్" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ "నా కుంకం కారణంగా నీ గదిలోకి దెయ్యం రాలేదంటే నాకే ఆశ్చర్యం వేసింది. అందుకే ఈ రోజు నీకు తెలీకుండా అది దొంగిలించాను. నువ్వు గమనించావో లేదో—నీ తలగడ క్రింద కుంకం పొట్లం వుండివుండదు."

ప్రతాప్ ఆశ్చర్యంగా "నువ్వు కుంకం తీశావా? అందుకే దెయ్యం రాగలిగిందన్నమాట. కానీ అది సదానందస్వామి పటానిక్కూడా భయపడలేదు. నీ కుంకమెక్కుటే నాకు విముక్తి నిస్తుందనుకుంటాను" అన్నాడు.

"సదానందుడు మనిషి. వాడు దెయ్యాన్నేమి చేయగలడు? కుంకం సంగతి నాకు తెలియదు" అన్నాడు

సూర్యం.

"ఇప్పుడా చర్చలేమీవద్దు. ఇతను మనిషి బాగా భయపడ్డాడు. ఇతనికెవరైనా సాయముండాలి" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నేనింక ఆ గదిలోకి వెళ్ళను. రాత్రి పన్నెండు కాబోతూంటే చచ్చేటంత భయంవేస్తోంది. ఇంకోసారి ఆ దెయ్యం కనబడితే చచ్చిపోతానేమోనని అనుమానం" అన్నాడు ప్రతాప్.

సూర్యం కాస్త కంగారుపడి "దెయ్యాన్ని చూసి చచ్చిపోవడమేమిటి? ఇంతవరకూ అది నీ మీద ఉరకలేదు గదా! నిన్ను మారాన్నించే భయపెడుతోందిగదా!" అన్నాడు.

"ఏది ఏమైనా నేను పిరికివాణ్ని. దెయ్యం నా మీద ఉరకక్కర్లేదు. ఆఖరికది నాకు కనబడనుకూడా అక్కర్లేదు. కనబడుతుందేమోనన్న ఊహకే ప్రాణం పోయేలా గుంది" అన్నాడు ప్రతాప్.

అతడారోజు యింటికి తాళంవేసి ప్రసాద్ అనే అతడి గదిలో నిద్రపోయాడు.

మిగతా మిత్రులు మాత్రం సూర్యం చుట్టూ చేరి, "ఇంక నీ ఆట ఆపాలి. లేకపోతే ప్రతాప్ నిజంగానే చచ్చిపోవచ్చు" అన్నారు.

"మీకలాంటి అనుమానం వుంటే అతడికి నిజం చెప్పేయండి" అన్నాడు సూర్యం.

"అదికాదు-ఇందాకా అతను గదిలోంచి బైటకు వచ్చినప్పుడు నువ్వు చూడలేదు. మనిషి చాలా భయంకరంగా దెక్కుతున్నాడు. అప్పుడే చచ్చిపోతాడని అనుకున్నాం" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నేను లోపల్నుంచి చూసినది విన్నారంటే మీకు నవ్వాగదు. సినిమాల్లోలాగ అతను నాకు సదానందుడి పటం చూపించి-ముందుకు రాకు భస్మమైపోతావ్ అంటూ బెదిరించాడు. నాకు నవ్వాపుకోవడం చాలా కష్టమైంది" అన్నాడు సూర్యం.

"పిల్లికి చెలగాటం. ఎలుక్కి ప్రాణసంకటం" అంటూనే నవ్వాడు సుబ్బారావు.

9

"కుంకంలో నిజంగా మాహాత్మ్యముంది. పడుకునే ముందే జాగ్రత్తగా చూసుకుంటున్నాను. అదుండగా భూతప్రేత పిశాచాలు రాలేవనుకుంటాను. ఏటొచ్చి నా మీద దయుంచి మీలో ఎవ్వరూ కూడా ఆ కుంకాన్ని అపహరించడానికిప్రయత్నించకండి" అన్నాడు ప్రతాప్. నాలుగురోజులుగా దెయ్యం రాకపోవడంవల్లనేమో అతడి ముఖంలోకి మళ్ళీ కొత్తకాంతి వస్తోంది.

లక్ష్మీనారాయణ దిగులుగా ముఖంపెట్టి "నీకు చెప్పడం మరిచాను. ఆ కుంకం ప్రభావం ఎల్లకాలమూ ఉండదుట. ఓ వారంరోజులకు క్రమంగా దాని శక్తి క్షీణిస్తుందట. దాన్ని శక్తిమంతం చేయడానికి మళ్ళీ పార్వతీదేవి పటం ముందుంచి ఏవో మంత్రాలు చదవాలిట" అన్నాడు.

"ఆ మంత్రాలు నీకు తెలుసా?" ఆత్రుతగా అడిగాడు ప్రతాప్.

"ఈ కుంకం ప్రాముఖ్యత నాకిప్పుడే బాగా తెలిసింది. అది అపహరించగానే నీ గదిలోకి దెయ్యం రావడంతో వెంటనే అమ్మకు త్తరం రాశాను. ఒకటి రెండు రోజుల్లో జవాబు రావచ్చు. మరికాస్త కుంకం పంపమని కూడా

రాశాను" అన్నాను లక్ష్మీనారాయణ.

ప్రతాప్ ముఖం పాలిపోయింది. కుంకం తయారై వారం రోజులేం ఖర్మ! పోస్టులో ప్రయాణం వగైరాలన్నీ లెక్కకడితే అప్పుడే పదిరోజులు దాటివుంటుంది.

ఆ రాత్రి ప్రతాప్ గది కిటికీ దగ్గరకు మళ్ళీ దెయ్యం వచ్చింది. శబ్దం వింటూనే ప్రతాప్ వులిక్కిపడి లేచి దెయ్యాన్ని చూసి ఓ గావుకేక పెట్టి గదిలోంచి బయట పడి స్పృహతప్పి పడిపోయాడు. అతడి కేక విని భవనం లోని చాలామంది జనం పరుగెత్తుకుని వచ్చారు. అతడి పరిస్థితి చూసి కంగారుపడి ఒకడు వెళ్ళి డాక్టర్ని కూడా పిల్చుకువచ్చాడు.

డాక్టర్ ప్రతాప్‌ని పరీక్షించి "ఏదో పెద్ద షాక్ తిన్నాడు. గుండె కూడా బలహీనంగా కొట్టుకుంటోంది" అన్నాడు.

"బాగా ప్రమాదమంటారా?" అనడిగాడు ముకుంద రావు..

"ప్రస్తుతానికి ప్రమాదమేమీ లేదు. కానీ యితడికి షాక్‌లు తట్టుకునే శక్తి ఉన్నట్లులేదు. అనుకోని సంఘటన ఏదైనా హఠాత్తుగా జరిగితే ఇతడు గుండె ఆగి మరణించినా ఆశ్చర్యంలేదు" అన్నాడు డాక్టర్.

ప్రతాప్ కథ తెలిసినవారంతా ఎంతగానో భయపడ్డారు. అందరికంటే ఎక్కువగా కలవరపడ్డవాడు సూర్యం. వేడుకకు ప్రారంభించిన ఆట మనిషి చావుకి దారితీయడం అతడి కిష్టంలేదు. అయినా ప్రతాప్ మరీ యింత బలహీన మనస్కుడని అతడనుకోలేదు. ఇప్పుడు వ్యవహారం చాలా దూరం వచ్చింది. ఏదో ఉపాయం చూసి ఇందులోంచి గట్టెక్కాలి.

డాక్టరు వెళ్ళిపోయాక సూర్యం తన మిత్ర బృందాన్ని సమావేశపరిచి "పరిస్థితి ప్రమాదకరంగా వుంది. ఇంక లాభంలేదు. మీరు నిజం చెప్పేయండి" అన్నాడు.

"అంటే-నువ్వే యివన్నీ చేస్తున్నావని చెప్పేయమంటావా? అందువల్ల నీ కెదురయ్యే ఇబ్బందుల గురించి ఆలోచించావా?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నా కారణంగా ఒక మనిషి ప్రాణాలు కోల్పోయే స్థితికి వచ్చాడు. అతడి ప్రాణాలు రక్షించడంకోసం నాకు చెడ్డ పేరు వచ్చినా బాధపడను నేను" అన్నాడు సూర్యం.

ప్రతాప్ ఆ రాత్రి డాక్టర్ ఇచ్చిన ఇంజక్షన్‌తో సుఖంగా నిద్రపోయాడు. మర్నాడతను నిద్ర లేవగానే సుబ్బారావతన్ని పలకరించి "రాత్రి చాలా హడావుడి చేశావు. బ్రతుకుతావనుకోలేదు" అన్నాడు.

"చచ్చిపోయినా బాగుండేది-దెయ్యం నన్ను రోజు రోజుకీ కాస్తకాస్త చంపుతోంది. అది చాలా నరక యాతనగా వుంది నాకు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అయితే అది దెయ్యమని ఇప్పటికీ నమ్ముతున్నావా?"

"నమ్మాటికీ.... అందుకు ఎన్నో రుజువులున్నాయి. అందులో కొన్నిట్లో నువ్వు కూడా సాక్షివి."

సుబ్బారావు నవ్వి "నీకీ పరిస్థితి ఎదురౌతుందని తెలియక మేము చేసినదానికి నువ్వు మమ్మల్నందర్నీ క్షమించాలి. ఇదంతా మేమంతా కలిసి ఆడుతున్న నాటకం. నువ్వు దెయ్యమని భ్రమిస్తున్నది దెయ్యంకాదు. మనిషే!" అన్నాడు.

ప్రతాప్ నమ్మలేనట్లు ముఖంపెట్టి "ఎవరా మనిషి?" అన్నాడు.

"సూర్యం!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఇంపాసిబుల్. నేను నమ్మను" అన్నాడు ప్రతాప్- "దెయ్యం కనబడ్డ కొన్నిక్షణాల్లో సూర్యన్ని చూడడం ఎన్నోసార్లు జరిగింది నాకు. అంత తక్కువ వ్యవధిలో అతడలా నాటకమాడగలగడం సాధ్యంకాదు. అదీ కాక నేను విన్న దెయ్యపు కేకలు మనుష్యసంబంధమైనవి కావు."

"నువ్విలా అంటే నేనేం చెప్పగలను. నేను నిజమే చెబుతున్నాను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

సుబ్బారావు ఎంత చెప్పినా నమ్మలేదు ప్రతాప్. ఆ తర్వాత ముకుందరావు, లక్ష్మీనారాయణ....ఒక్కొక్కరే అతడికి ఎన్నో వివరాలిచ్చి నమ్మించడానికి ప్రయత్నించారు. ఒక్కొక్కరే చెబుతూంటే అతడికి క్రమంగా కొంత నమ్మకం కుదిరింది.

"ఇంతమంది చెబుతుంటే నమ్మక ఏం చేయను? కానీ ఇలా జరిగే అవకాశమున్నదా అనిపిస్తోంది నాకు. అందులోనూ సూర్యం అంటే నాకెంతో గౌరవముంది. వన్నితడిలా ఆటపట్టిస్తాడనుకోను" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నువ్వు సదానందుడి గురించి ప్రచారం చేస్తున్నావని అతడికి చిరాకు. నీ సదానందుడు నిన్నెంతవరకూ రక్షిస్తాడో చూద్దామనే అతడీపని చేశాడు. కొంతవరకూ అతడికి మేమూ సహకరించాం. కుంకంతోసహా అన్నీ మేమాడిన నాటకాలే!" అన్నాడు లక్ష్మీనారాయణ.

"నువ్వూ సదానందుడి భక్తుడివే కదా!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ఈ సంఘటనతో నా కళ్ళు తెరుచుకున్నాయి. నేనింక భజనకు రావడం మానేస్తాను" అన్నాడు

లక్ష్మీనారాయణ.

"నా కొక్కటే అనుమానంగా వుంది. నా మీద జాలిపడి మీరంతా నేరాన్ని సూర్యం మీద నెట్టేస్తున్నారా లేక అతడు నిజంగానే దెయ్యంగా నటిస్తున్నాడా? అన్నాడు ప్రతాప్.

"అందుకు నీ కొక్కటే రుజువు. ఈ రాత్రి కూడా సూర్యం నిన్ను బెదిరించడానికి వస్తాడు. అప్పుడు ధైర్యం చేసి కిటికీ తలుపులు తెరిచిచూడు. అతడి బండారం బైటపడుతుంది" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"అలాగే చేస్తాను!" అన్నాడు ప్రతాప్.

10

రాత్రి పన్నెండు గంటలయింది.

ప్రతాప్ నరాల్లో సంచలనం ప్రారంభమైంది. వళ్ళంతా వణుకుతోంది. గదిలో లైటు వెలుగుతోంది. అతడు ఒక క్షణం కిటికీవంక చూసి మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుంటున్నాడు. కిటికీవంక కూడా తిన్నగా చూడలేకపోతున్నాడు. ఎటో చూస్తూ-క్రమంగా దొంగలా తన చూపును కిటికీవైపు మార్చి అటుచూసిన వెంటనే కళ్ళు మూసేసుకుంటున్నాడు.

సరిగ్గా పన్నెండుగంటల అయిదునిముషాలకు అతడు కిటికీవంక చూసి కళ్ళు మూసుకునేలో-గా అక్కడ అతనికి దెయ్యం కనబడింది.

తలుపులు బాదిన చప్పుడు. ఒక వికటాట్టహాసం. విచిత్రమైన అరుపు. భయంకరంగా చేతులు కదలిక.... ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా జరిగిపోయాయి.

ప్రతాప్ మంచం దిగి కిటికీవరకూ వెళ్ళాలనుకున్నాడు. కానీ అతడికాళ్ళు సహకరించలేదు. భయంతో అతడి

శరీరం గడ్డకట్టుకుపోయింది.

అక్కడున్నది నిజంగా దెయ్యమా-లేక సూర్యమా?

తను వెళ్ళి కిటికీతలుపులు తీస్తే—దెయ్యం మీదపడితే!

కానీ తను ధైర్యంచేయాలి. ఆ దెయ్యం సూర్యమేనని అంతా అంటున్నారు. ఆ మాటల్లోని నిజం తెలుసుకోవడానికిదే సమయం. ఏమైనా తను లేచి తీరాలి....ఏదో ఒకటి అవుతుంది. ఈ రోజుతో తనేనా అంతం కావాలి. ఈ దెయ్యం కథైనా అంతం కావాలి.

అయితే ఒక అనుమానం ప్రతాప్ ని పీడిస్తూనే వుంది. భవనంలో యెవ్వరూ కూడా దెయ్యాన్ని నమ్మడంలేదు. అది తన భ్రమ అని అనుకుంటున్నారు. అందుకే వాళ్ళు సూర్యం గురించి కల్పించి చెప్పారు. కిటికీదగ్గర తనకు కనబడుతున్న దెయ్యం తనకు తప్ప మరెవ్వరికీ కనబడదు. అందుకే తనది భ్రమ అని వారంతా భ్రమపడి సూర్యం కథ కల్పించారు. ఇప్పుడు తను ధైర్యంచేసి ముందడుగు వేస్తే....

దెయ్యం యింకా అక్కడ ఆడుతూనేవుంది.

ప్రతాప్ లో భయం పెరిగింది "సూర్యం-వెళ్ళిపో.... సూర్యం.... వెళ్ళిపో!" అనరిచాడతను. అక్కడున్నది సూర్యమేనని తను నమ్మేపక్షంలో తనే కిటికీ సమీపించవచ్చుగదా. ఆ ఆలోచన కూడా రావడంలేదతనికి.

"సూర్యం....ప్లీజ్. నువ్వు వెళ్ళిపో.... నేను చచ్చిపోతాను.... వెళ్ళిపో సూర్యం!" అంటూ అతడు కళ్ళు గట్టిగా మూసుకున్నాడు.

మరుక్షణంలోనే అతడికి తలుపు తట్టిన శబ్దం వినిపించింది "ప్రతాప్ ప్రతాప్!" అంటున్నారెవరో.

ప్రతాప్ కిటికీ వంక చూశాను. అక్కడ దెయ్యం లేదు.

అతడు లేచి వెళ్ళి తలుపులు తీశాడు. ఎదురుగా ముకుంద రావు, సుబ్బారావు, సూర్యం వున్నారు. సూర్యాన్ని చూస్తూనే ప్రతాప్ కెవ్వుమని అరిచాడు.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"మీరిప్పుడెక్కణ్నించి వస్తున్నారు?" అన్నాడు ప్రతాప్.

"నిద్రపట్టక బైట కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నాం ముగ్గురమూ. నీ గదిలోంచి సూర్యం అని పెద్దగా కేకలు వినబడుతుంటే ఏమిటోనని పరుగెత్తుకు వచ్చాం" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"సందేహంలేదు. అది మనిషి కాదు. దెయ్యమే!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"అసలేం జరిగింది?" అన్నాడు సూర్యం.

ప్రతాప్ నెమ్మదిగా జరిగింది చెప్పాడు.

"మరి నువ్వు కిటికీదగ్గరకు వచ్చి చూడాల్సింది. అది నేనేనని తెలిసేది!" అన్నాడు సూర్యం.

"ఇంపాసిబుల్! కిటికీదగ్గర అది మాయమైన మరు క్షణంలో నువ్వు నా గదిగుమ్మం దగ్గరున్నావు" అన్నాడు ప్రతాప్.

సూర్యం దిగులుగా ముఖం పెట్టి "నేనేం చేయను? నీ భ్రమను తొలిగించడంకోసం నేరం నా మీదనే మోపుకోవాలనుకున్నాను. కానీ అది సాధ్యం కావడం లేదు. నిన్ను దెయ్యంబారి నుండి ఎలా రక్షించేది?" అన్నాడు సూర్యం.

ప్రతాప్ బాధగా సూర్యంవంక చూసి "దేవుడున్నా

డనీ తమ తప్పులు కాస్తాడనీ నమ్మి ఆస్తికులెన్ని తప్పులైనా చేస్తారు. మానవత్వాన్ని నమ్మే నాస్తికుడు ఏ తప్పూ చేయడు. చేసినా ఒక్క తప్పుతోనే తన్నుతాను దిద్దుకుంటాడు. సూర్యం-నేను ఆస్తికుణ్ని. దుర్మార్గుణ్ని. నేనెన్నో తప్పులు చేశాను. చేస్తున్నాను. నన్నీ దెయ్యం వదలదు. నా కోసం మీరంతా చేసిన సహాయం నన్ను సిగ్గుపడేలా చేస్తోంది. నేను మీ కేమవుతానని మీరంతా నా గురించి ఇంతలా ఆలోచిస్తున్నారు. నాది భ్రమ అనుకుని రకరకాల నమ్మకాలతో, అబద్ధాలతో నాకు మనశ్శాంతి కలిగించడానికి యత్నిస్తున్నారు మీరు. కానీ దెయ్యం నన్ను పీడిస్తున్న మాట నిజం! అది భ్రమ కాదు" అన్నాడు.

నవ్వాలో ఏడవాలో తెలియలేదు సూర్యానికి. అతడా రోజున తానెవ్వరో ప్రతాప్‌కి తెలియబర్చాలనే కిటికీ దగ్గరకు వచ్చాడు. ప్రతాప్ ధైర్యంచేసి కిటికీ తలుపులు తెరుస్తాడనీ-అప్పుడు తను ముసుగుతీసి అసలు సంగతి చెప్పేద్దామని అనుకున్నాను. అయితే తన్ను చూసి మంచం కూడా దిగకుండా "సూర్యం-వెళ్ళిపో...." అని అరిచే ప్రతాప్‌ని చూస్తూంటే అతడి ఉద్దేశ్యం మారిపోయింది. రెండు అంగల్లో వెనుకనుంచి ముందుకు వచ్చి ప్రతాప్ గుమ్మందగ్గర నిలబడగల తన శక్తిని మానవాతీతశక్తిగా భావించే ప్రతాప్‌కు తను నిజం ఎందుకు చెప్పాలి? అతని భ్రమను భ్రమగానే ఉండనిస్తే కలిగే నష్టం ఏముంది?

మరోసారి ఇలాంటి షాక్ తగిలితే ప్రతాప్ చచ్చిపోతాడని డాక్టర్ అన్నాడు. అలాగని ప్రతాప్‌కు షాక్ తగలకుండా చూడడం ఎలా?

తను సూర్యమో, దెయ్యమో తెలుసుకోలేని పరిస్థితిలో అతడీపూట దెయ్యం వచ్చినప్పుడు కాస్త ధైర్యంగానే వ్యవహరించాడు. ఇలాగే వ్యవహరించగలిగితే ఇకముందు అతడికే ప్రమాదమూ వుండదు.

"మిస్టర్ ప్రతాప్! నువ్వు చెప్పేదాన్నిబట్టిచూస్తూంటే ఆ దెయ్యం నీ భ్రమకాక నిజంగానే ఉన్నట్లయితే దాని వుద్దేశ్యం నిన్ను భయపెట్టడమే కానీ-చంపడం కాదు. నువ్వు భయపడకపోతే అది నిన్నేమీ చేయదు. నువ్వు ధైర్యంగా వుండు. అసలు కిటికీవైపు చూడకు. ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని ఏం జరుగుతుందో చూస్తూండు" అన్నాడు సూర్యం.

"ఇలాంటివి ఒకరికి సలహా ఇవ్వడం సులభం. స్వానుభవంలోకి వస్తే తట్టుకోవడం కష్టం" అన్నాడు ముకుందరావు.

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే. కానీ ఈ దెయ్యం బాధ తప్పించుకోవడానికి మొండిధైర్యం తెచ్చుకోవడం మినహా మరో ఉపాయం కనబడడంలేదు. కానీ నేను మొండి ధైర్యం ఎలా తెచ్చుకోగలను? మీరంతా కలిసి అది దెయ్యం కాదనీ-సూర్యమేననీ చెప్పినా కిటికీవరకూ వెళ్ళలేకపోయాన్నేను. రాత్రి పన్నెండయ్యేసరికి నా శరీరంలో వింతమార్పులు వస్తున్నాయి. నా శరీరం నా అదుపులో ఉండడంలేదు. ఏం చేయడానికీ అశక్తుణ్ణవుతున్నాను. ఇది నా మానసిక బలహీనతో—దెయ్యం ప్రభావమో తెలియడంలేదు" అన్నాడు ప్రతాప్.

అతని మాట విని భారంగా నిట్టూర్చాడు సూర్యం.

11

ప్రతాప్ మంచంమీద పద్మాసనం వేసుకుని ఆంజనేయ స్తోత్రం చేస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో గదిలో ఒక్క-సారిగా అలారం మ్రోగింది. ప్రతాప్ ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు.

టైము సరిగ్గా పన్నెండయింది.

ప్రతాప్ కావాలనే అలారం పెట్టుకున్నాడు. ఆ రాత్రి దెయ్యాన్ని చూడాలన్న దృఢసంకల్పం అతనికి కలిగింది. తనేమైపోయినా సరే దెయ్యాన్ని చూడాలని అతడనుకున్నాడు.

అయితే.... టైము పన్నెండు కాగానే మళ్ళీ అతడి శరీరంలో సంచలనం ప్రారంభమైంది. అప్రయత్నంగా ఒకసారి కిటికీవైపు చూశాడు. అక్కడ ఏమీ కనబడక పోయినా అప్రయత్నంగానే కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

అతని పెదాలు ఆంజనేయస్తోత్రాన్ని జపిస్తూనే వున్నాయి. అతడికళ్ళు అప్పుడప్పుడు కిటికీవైపు చూసి మూసుకుంటూనే వున్నాయి. శరీరం మాత్రం అంత కంతకూ బిగుసుకుపోతోంది. మంచం దిగాలన్న అతని కోరికకు అది సహకరించడంలేదు.

ఉన్నట్లుండి కిటికీవెనుక ఏదో ఆకారం కదలినట్లయింది. ప్రతాప్ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. ఇప్పుడతని పెదవులు కూడా మంత్రోచ్ఛారణ ఆపేశాయి. కనుగ్రుడ్లు, కంటి రెప్పలు తప్ప అతని శరీరంలో మరేమీ కదలడంలేదు.

కిటికీ వేనుక ఏదో ఆకారమున్నట్టే ఉంది కానీ అదాట్టే కదులుతున్నట్లులేదు.

అది దెయ్యమా-లేక సూర్యమా?

ప్రతాప్ క్రమంగా ధైర్యం తెచ్చుకుని కిటికీవంకనే

చూశాడు. అక్కడ ఏదో నీడలాంటిది వుంది. కానీ ఆ నీడ కదలడంలేదు.

కాసేపటికి ప్రతాప్‌లో ధైర్యం పెరిగింది. అతను మంచం దిగాడు. జై ఆంజనేయా అని ఓ కేక పెట్టాడు. అతనిలో ధైర్యం ఇంకా పెరగాలనడానికి సాక్ష్యంగా ఆ కేక వణుకుతూనే వుంది.

ప్రతాప్ కిటికీని సమీపించాడు. నెమ్మదిగా తలుపు లాగాడు. అంతే!

ఓ నల్లటి ఆకారం అతడిమీదకు దూకింది.

కెవ్వుమని అరిచాడు ప్రతాప్! అది గావుకేక కాదు. చావుకేక. చావుకేకలు పెట్టడం ప్రతాప్‌కి మామూలై పోయిందేమో అలా కేక పెట్టినా అతను చావలేదు.

ఎందుకంటే తనమీద దూకిన నల్లటి ఆకారం దెయ్యం కాదు, సూర్యం కాదు ఒక పిల్లి!

ఆ నల్లపిల్లి ఆ కిటికీలోకి ఎలా వచ్చింది? ఎవరైనా కావాలని అక్కడుంచారా? లేక కాకతాళీయంగా అదక్కడ వుందా?

తనకు తెలిసినంతవరకూ ఈ భవనంలో పిల్లి—అందులోనూ నల్లపిల్లి తిరగడంలేదు. ఎవరో కావాలనే అక్కడుంచారు. అదెవరు—సూర్యమా?

ప్రతాప్ గుండెలు యింకా అదురుతూనే వున్నాయి. అతడు గుండెలు చిక్కబట్టుకునే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు కానీ కిటికీ అవతలకు తొంగిచూసే ధైర్యం అతడికి కలగ లేదు. పిల్లిని గదిలోంచి బైటకు వదిలేసి కళ్ళు మూసుకుని మళ్ళీ కిటికీ తలుపు మూశాడు.

ఇప్పుడేం చేయాలి? నిద్రపోవాలా - మరికాసేపు దెయ్యం కోసం ఎదురు చూడాలా?

అతను మరోసారి టైము చూసుకున్నాడు. టైము. ఇంకా పన్నెండున్నర కాలేదు. పన్నెండున్నర లోపులో ఎప్పుడైనా రావచ్చు దెయ్యం!

ప్రతాప్ మళ్ళీ మంచమెక్కి పద్మాసనం వేసుకుని ఆంజనేయస్తోత్రం ఆరంభించాడు. అప్పుడప్పుడు అతని దృష్టి కిటికీమీద నే పడుతోంది.

టైము పన్నెండూ ఇరవైఅయిదు కాగానే ఏదో శబ్దం అయింది.

ప్రతాప్ కిటికీవంక చూశాడు. అక్కడ ఏదో దృశ్యం గోచరిస్తుందన్న భయం అతడికుంది కానీ అక్కడ, ఏమీ లేదు. శబ్దంకూడా కిటికీవద్ద అవడంలేదు. ఎవరో తలుపు తడుతున్నారని గ్రహించాడతను.

"ఎవరు?" అన్నాడతను.

సమాధానం రాలేదు. చీమ చిటుక్కుమంటే వినిపించేటంత నిశ్శబ్దంలో మరోసారి తలుపుతట్టిన చప్పుడైంది.

"ఎవరు—మాట్లాడరేం?" అరిచాడు ప్రతాప్.

జవాబులేదు. కానీ ఒక్కక్షణం ఆగి తలుపు మళ్ళీ చప్పుడైంది.

ప్రతాప్‌లో మళ్ళీ భయం చోటుచేసుకుంటోంది. ఆ తలుపు తడుతున్నది ఎవరు? పిలిస్తే పలకరేం? ఈ రోజు కిటికీతలుపు తెరిచి ధైర్యంగా చూడాలనుకుంటే దెయ్యం గుమ్మం దగ్గరకే వచ్చిందా? అది దెయ్యమా లేక సూర్యమా?

అతనిప్పుడేం చేయాలి? వెళ్ళి తలుపు తీయాలా-లేక ఉరుకోవాలా?

తలుపు మళ్ళీ చప్పుడైంది.

"ఎవరు?" అన్నాడు ప్రతాప్. తలుపు మళ్ళీ బాదిన

చప్పుడైంది.

ఏమైతే అయిందని ప్రతాప్ మంచం దిగాడు. వణుకు తున్న కాళ్ళతో అడుగులు వేస్తూ వణుకుతున్న చేతులతో తలుపులు తీశాడు.

అక్కడ....ఎదురుగా....ఓ యువతి....!

ఆమె తెల్లచీర కట్టుకుంది. తెల్లరవిక తొడుక్కుంది. జుట్టు విరబోసివుంది. పసిమిఛాయలో మెరుస్తున్న ఆమె ముఖం అస్పష్టంగా కనబడుతోంది.

ఎవర్నువ్వు? అనాలని ప్రయత్నించాడు ప్రతాప్. నోట మాటరాలేదు.

ఆమె లోపల అడుగు పెట్టింది. ఆమె నడుస్తూంటే చప్పుడు కావడంలేదు.

అప్రయత్నంగా ప్రతాప్ ఆమె పాదాలవంక చూశాడు. చీర పాదాలను కప్పేసింది. అవి అతనికి కన్పించడంలేదు.

"ను....ను....నువ్వు....ఎ....ఎ.....ఎ.....ఎవ .... ఎవరివి!" అన్నాడు ప్రతాప్ వణుకుతూ.

"నన్ను గుర్తించలేదా ప్రియా?" అందామె....ముఖం మీద జుట్టు వెనక్కితోసుకుంటూ....

వెంటనే ప్రతాప్‌కు సుజాత గుర్తొచ్చింది—

• • •

"ఇంకా ఈ ముసుగులో గుద్దులాట ఎన్నాళ్ళు ప్రియా!" అంది సుజాత.

సుజాత కౌగిలిని వదల్లేదు ప్రతాప్ "జరిగినన్నాళ్ళునూ" అన్నాడు.

"నీకేం నువ్వు మగాడివి. నేను ఆడదాన్ని" అంది సుజాత.

"ప్రేయసీప్రియుల్లో స్త్రీ పురుష భేదాలుండవు. ఇద్దరం ఒక్కటే!" అన్నాడు ప్రతాప్.

"ప్రేయసీప్రియులుగా ఇప్పుడొక్కటయ్యాము. ఇది మన ఆనందం కోసం. కానీ ఈ ఆనందాన్ని సమాజం మెచ్చదు. సమాజం మెచ్చడంకోసం మనం భార్యాభర్తలుగా కూడా ఒకటవ్వాలి. అలాగ జరిగేవరకూ ఆడది ఆడదే—మగాడు మగాడే!" అంది సుజాత.

సుజాత చాలా తెలివిగా మాట్లాడుతుంది. వయసు మైకంలో ఆమె తెలివితక్కువదై ప్రతాప్‌కి లొంగి పోయింది కానీ—పెళ్ళయ్యాక మళ్ళీ పూర్వపు తెలివి తేటలు పొందగల్గుతుంది. తెలివైన ఆడదాన్ని భార్యగా తెచ్చుకోవద్దన్నది ప్రతాప్ తండ్రి హెచ్చరిక. అదీకాక ప్రతాప్ తండ్రి తలమునిగే అప్పుల్లో వున్నాడు. కొంత కాలంపాటు కొడుకు సంపాదించి తన అప్పులన్నీ తీరిస్తే అప్పులన్నీ తీర్చాలని అతడి ఉద్దేశ్యం. అప్పులు తీరేదాకా పెళ్ళిచేసుకునే ఉద్దేశ్యం అతడికీలేదు. వయసువేడిలో సుజాతమీదకు వల విసిరాడు. పడింది. ఆమెను భార్యగా చేసుకుంటే కానీ కట్నం రాదు.

"నువ్వన్నది నిజమే-కానీ నా ఆర్థికపరిస్థితి బాగోలేదు. నువ్వా కట్నమివ్వలేవు. మనం కొంతకాలం వేచివుండక తప్పదు" అన్నాడు ప్రతాప్.

"మనమెలాగూ సంసారం చేస్తూనే వున్నాము. ఏ రిజిస్ట్రాఫీసులోనో పేరుకి పెళ్ళి అయిందనిపిస్తే నష్టమేముంది? నువ్వు కావాలన్నప్పుడే నీ దగ్గరకు కాపరాని కొస్తాను" అంది సుజాత.

"నువ్వన్నదీ బాగానేవుంది. ఆలోచిస్తాను" అన్నాడు ప్రతాప్. అయితే అతడికి సుజాత మాటలు నచ్చలేదు.

ఆమెనెలాగో అలా వదిలించుకోవాలని చూస్తున్నాడతను.

ఓ రెండ్రోజులాగి రిజిస్ట్రాఫీసులో పెళ్ళి అన్న పేరు చెప్పి ఎవరికీ తెలీకుండా ఆమెను ఆ ఊర్నించి ప్రయాణం కట్టించాడు. అతణ్ని నమ్మి ఆమె తలిదండ్రులక్కూడా తెలీకుండా అతనితో బయల్దేరింది.

హైదరాబాదులో ఓ రెండ్రోజులామెతో గడిపి ఆమెనతను ఓ లోఫర్ గాడికి అమ్మేశాడు.

అయితే సుజాత ఆ లోఫర్ గాడికి అందలేదు. ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ఆ విషయం లోఫర్ గాడు ప్రతాప్ కి చెప్పి, తన డబ్బు వాపస్ ఇమ్మని అడిగాడు. నమ్మకం కోసం ప్రతాప్ వాడితో వెళ్ళి ఆమె శవాన్ని కూడా చూసి వచ్చాడు. తర్వాతనే వాడికి డబ్బు ఇచ్చాడు.

12

ఈ యువతి సుజాత....అదే కళ్ళు....అదే రూపు....

కానీ తనకు తెలిసిన సుజాత చనిపోయింది....అదీ తన కారణంగానే....

ఇప్పుడు ఎదురుగా సుజాత నిలబడివుంది. ఈ సుజాత తెల్లచీర కట్టుకుంది. తెల్లరవిక వేసుకుంది. చప్పుడు చేయకుండా నడుస్తోంది. జుట్టు విరబోసుకుంది. కళ్ళలో అదో రకమైన మానవాతీతమైన చూపు....ముఖంలో ఏదో తేజస్సు....

అంటే ఇన్నాళ్ళూ....తనను బెదిరిస్తున్న దెయ్యం సూర్యంకాదు....సుజాత....

ప్రతాప్ సుజాతను పరీక్షించి చూశాడు. ఆమె నోట్లోంచి కోరలుబుకుతున్నట్లూ, నెత్తికి కొమ్ములు మొలుస్తున్నట్లూ—నాలిక ముందుకు చాచుతున్నట్లూ

అతడికి తోచింది.

కెవ్వుమని భయంకరంగా అరిచి క్రింద పడిపోయా డతను.

ఇది తప్పకుండా చావుకేకే! ఈ కేక అనంతరం మనిషి బ్రతికే అవకాశం తక్కువ.

కేకవిని....గదిలోకి....కొందరు మనుషులు వచ్చారు. క్రింద పడివున్న ప్రతాప్‌నీ అతడికెదురుగా వున్న ఓ తెల్లచీర అమ్మాయినీ విచిత్రంగా చూశారు.

"ఏం జరిగింది?" అన్నాడు ముకుందరావు.

"ఈ గదిలో వుంటున్న ప్రతాప్ ఒకప్పుడు నన్ను పెళ్ళాడతానని మోసంచేసి ఓ లోఫర్ గాడికి అమ్మేశాడు. ఆ లోఫర్ గాడిని నేను తీవ్రంగా ఎదిరించాను. మాన సంరక్షణకోసం నేను జరిపిన పోరాటం ఆ లోఫర్ గాడి మనసుని కదిలించగా-వాడు నా పాదాలంటి దణ్ణంపెట్టి నన్ను వదిలిపెట్టాడు. నేను చచ్చానన్న భ్రమ కూడా ప్రతాప్‌కి కలిగించాను. చాలా కాలానికి ప్రతాప్ ఇక్క డుంటున్నట్లు తెలిసి చూద్దామని వచ్చాను. నన్ను చూస్తూనే అతను పెద్దకేకపెట్టి స్పృహతప్పి పడి పోయాడు. ఏం జరిగిందో తెలియదు" అంది సుజాత.

"తప్పు చేసినవాడే దెయ్యానికి భయపడతాడంటారు. అంతరాంతరాల్లో తను చేసిన తప్పు వేధించడంవల్లనే ప్రతాప్ దెయ్యానికి అంతగా భయపడ్డాడన్నమాట!" అన్నాడు సూర్యం.

లక్ష్మీనారాయణ నాలుగడుగులు ముందుకువేసి ప్రతాప్‌ని కదపబోయి ఏదో అనుమానం వచ్చి నాడి చూశాడు. నాడి ఆడుతున్నట్లులేదు. ముక్కువద్ద వ్రేలుంచి చూశాడు. శ్వాస ఆడుతున్నట్లులేదు. అప్పుడే అతను

44

ప్రతాప్‌ని చూసి పెద్దకేక పెట్టాడు.

ప్రతాప్ రెండుకళ్ళూ తెరిచివున్నాయి. ఆశ్చర్యం వాటిలో ప్రతిబింబమవుతోంది. ఆ కంటికి రెప్పలు పడడంలేదు.

"ప్రతాప్ చచ్చిపోయాడు" ఎవరో అరిచారు.

సుజాత నిర్లిప్తంగా—"అయితే పోలీసుల్ని పిలవండి. జరిగిందేమిటో చెప్పి వెళ్ళాల్సిన బాధ్యత నాపైన వుంది" అంది. తర్వాత ఆమె సూర్యం వంక చూసి "మిస్టర్ సూర్యం! ఐ థాంక్యూ వెరీ మచ్ ఫర్ యువర్ హెల్ప్ ఇన్ ది షాక్ ట్రీట్‌మెంట్" అంది.

—: ఐపోయింది :—